

BEVEZETŐ

Dobar dan, jó napot kívánok! Örülök, hogy itt a tartományi székváros parlamentjében üdvözölhetem Önöket, abban a teremben, ahol a százhusz vajdasági képviselő azon fáradozik, hogy minél fejlettebbé tegye e térséget úgy gazdaságilag és anyagilag, mint a szellem területén is.

A Tartományi Képviselőházban azon is fáradozunk, hogy egyes történelmi igazságtalanságokat is megvilágítsunk, már csak azért is, mert úgy véljük, hogy sok történelmi tény túl sokáig rejtve maradt a nyilvánosság elől, és szükségtelesen mellőzték az igazság kimondását, ahelyett, hogy bátran szembenéztek volna cekkel.

E képviselőház mostani tisztségviselői tényfeltáró bizottságot hoztak létre az 1941 és 1945 közötti események feltárására, amikor, mint tudjuk, sok borzasztó esemény történt: a magyar fasiszták vérengzéseket hajtottak végre a megszállt vajdasági területeken, majd a fõszabadítók ismételték meg ugyanezt azokon, akiket itt találtak. Véres tehát Vajdaság múltja, sajnos nem volt mentes az igazságtalanságtól.

Mi azon vagyunk, hogy lezárjuk a XX. század történéseit, és hogy a XXI. század az itt élők méltó otthona legyen.

Teleki Pál gróf minden kétséget kizáróan a jellemesség mintaképe és a becsületé, aki mintakép is. Nem véletlen, hogy ma az ő jellemisége készít bennünket gondolkozásra. Amikor elmélkedést említek, akkor arra is gondolok, hogy errefelé még egy évvel ezelõtt is nagy igazságtalanságok történtek, a rossz gyõzedelmeskedett. Ez az az idõszak, amikor a vajdaságiak nevében is követték el a rosszat, a vajdaságiak nevében is rombolták Vukovárt, három és fél éven át bombázták Szarajevót, és mindezért Belgrádban senki sem lötte fõbe magát. Ötmillió székelytõltetett, százazrek halála, ez volt az ára ennek a becstelenségnek és amoralitásnak, aminek véget kellett vetni.

A szerb–magyar, illetve jugoszláv–magyar kapcsolatok lesz most a téma, pontosabban azon való töprengés, lehet a különbözõségekben is együtt élni. Elmélkedni, mint a történelem is bizonyította, azon, hogy a különbözõségek gazdagságot is jelentenek, s Vajdaságot éppen a sokszínûsége teszi azzá, ami, s az a hídszerep, amelyet dél és észak, kelet és nyugat között betölt. A ciniku-

sok szokták mondani, ne legyen híd, mert azt mindenki tapossa. Van ebben is igazság, de mi csak így tudunk élni.

Ismételten üdvözlöm a tanácskozás résztvevőit, és őszintén remélem, hogy a következőt már a Vajdasági Tudományos és Művészeti Akadémia szervezi majd.

Nenad ČANAK